

parten af de bakterier og vira, der findes i blodet, i så fald er kendte for modtageren.

Og for det fjerde: På længere sigt er det vigtigt for os, at vi kan fastholde en positiv holdning til donorsagen i befolkningen, og derfor er det i alles interesse, at det blod, der bliver tappet, så også kan blive udnyttet optimalt.

Og for det femte: En fuld udnyttelse af de forskellige bestanddele i blodet fra ubetalte og frivillige donorer modvirker betalte donortapninger i andre lande med deraf følgende risici for overtapninger og andre alvorlige sundhedsmæssige problemer i disse lande.

Jeg kunne komme med en lang række andre argumenter, men jeg synes, det er vigtigt her under førstebehandlingen at få det tegnet så klart op som muligt.

Så blev jeg spurgt, om vi kan fastholde lovforslaget, om vi kommer i en eller anden form for krig med EU om det. Nu er det jo ikke sådan, at krige med EU altid kan forudses, men det er vores bedste overbevisning, at vi ved at etablere et lukket system, som der her er tale om, er ude over den indvending, der har været i forbindelse med klagesagen.

Det er nemlig også afgørende, at man på denne måde i praksis kan møde med argumenter, der lidt ligner dem, man har i andre lande, som har nogenlunde tilsvarende systemer, og det har vi naturligvis også skelet til i forbindelse med tilblivelsen af lovforslaget.

Det har naturligvis også været grundigt gransket i Justitsministeriet, det siger sig selv, fordi vi selvfølgelig skal være meget varsomme i forhold til EU-retten, så derfor ser jeg med fortrøstning frem til, at der ikke bliver særlige problemer knyttet til det.

Så spurgte fru Pia Kjærsgaard i forhold til private hospitaler, om der så ikke skal ske leverancer dertil. Det, der ligger i lovforslaget, er, at det er Seruminstittuttet, der er modtageren af blodprodukterne, og at det så er et spørgsmål om, at Seruminstittuttet har den videre kontakt til de aftagere, der selvfølgelig skal være – først og fremmest de enkelte amter – som aftager de færdigvarer, som Seruminstittuttet fremstiller eller lader fremstille på grundlag af det plasma, som Seruminstittuttet som enemodtager har hånd om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 256: Forslag til lov om ændring af retsafgiftsloven. (Forhøjelse af tinglysningsafgiften). Af justitsministeren (Frank Jensen). (FremSAT 6/5 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

Socialdemokratiet kan støtte det foreliggende lovforslag.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg kan lige så klart meddele, at det kan Venstre ikke.

Det er, for at sige det mildt, faktisk ufatteligt, at man nu lægger en yderligere skat på husejerne på 800 millioner om året. Det er jo nemlig det, der sker. Det er endnu en gang skat. Nu har husejerne her på det seneste kunnet få en klar fornemmelse af, at man nu skal til at regulere på bruttoskatten og dermed også forringe rentefradraget for boligejerne. Så kommer det her. Man ved simpelthen ikke, hvor man er henne.

Den næste, afgørende indvending mod forslaget er jo, at det ganske enkelt er ødelæggende for mobiliteten på arbejdsmarkedet. Der er ganske enkelt efterhånden ingen, der kan flytte, og samtidig så forhøjer man bilafgifter og andre ting. Jeg kan ikke forstå, at det er den vej, regeringen vil.

Jeg vil lige til slut så bede justitsministeren afklare følgende: Ifølge forslaget træder loven i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende;

vil det så sige, at mennesker, der har skrevet slutsedler og indleveret skøder, ikke rigtig ved, hvor de står? Det kunne jeg godt tænke mig at få afklaret.

Og så vil jeg også godt spørge ministeren, hvad statens udgift som sådan egentlig er ved at foretage tinglysningerne. For det har jo en vis interesse at få at vide, hvis der er omkostninger af en størrelsesorden som den, forslaget nævner, for det offentlige, så er der jo en eller anden forstandig forklaring på, at man vil gennemføre det. Men hvis ikke udgiften er f.eks. mere end 500-600 kr., så er det, som jeg indledningsvis sagde, en ny skat.

Derfor er vi indædt imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Til Venstres ordførers oplysning kan jeg sige, at mobiliteten i Danmark i øjeblikket er den største siden 1993, og i hvert fald under den tidligere regering var den på lavpunktet. Der er sket en stigning i huspriserne gennemsnitligt på 40 pct., så omkostningerne til tinglysning er altså kun en mindre del.

I øvrigt kan jeg oplyse Venstres ordfører om, at tinglysningsomkostningerne er mindre end gebyret, som kreditforeningen tager, når de går hen og ordner sagen for hushandlerne.

John Vinther (KF):

Det er tydeligt, at den afgiftspakke, som regeringen har aftalt med SF, skal ses som udtryk for traditionel socialdemokratisk økonomisk politik.

I stedet for at gribe ind over for det offentlige forbrug – det, der i virkeligheden var brug for – ja, så vælger regeringen og SF at gribe ind over for det private forbrug. Og med vanlig fantasifuldhed så er det igen bil- og boligejerne, der skal være syndebukke og holde for.

Finansministeren har varslet forringelse af rentefradragsretten, og det lovforslag, vi her behandler om forhøjelse af tinglysningsafgiften, kan heller ikke ses som andet end et element i regeringens klapjagt på bil- og boligejerne.

Forslaget er i hamrende strid med regeringens egne målsætninger. Regeringen har selv peget på, at udgifterne ved salg og køb af egen bolig er for store, og regeringen har selv peget på behovet for at få nedbragt disse udgifter. Hvad gør regeringen så? Det modsatte. Man kommer med et forslag, der fordyrer det at handle egen bolig.

Jeg synes også, det er kritisabelt, at man med dette forslag ikke gør noget for at få fremmet mobiliteten i det danske samfund, ikke alene hvad angår arbejdsmarkedet, men også hvad angår det at tilpasse sit boligvalg efter aktuelle behov. Det her vil være medvirkende til at hæmme mobiliteten på boligmarkedet. Også det burde være i strid med regeringens egne målsætninger.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte lovforslaget, og vi vil arbejde imod det, så godt vi nu kan.

Jes Lunde (SF):

Partier, der interesserer sig for landets økonomiske udvikling, er jo nødt til en gang imellem at være parat til at justere den økonomiske politik. Når vi vurderer, at der er en risiko for overophedning af økonomien, når vi vurderer, at der er en risiko for, at vi får betalingsbalanceunderskud igen, ja, så er vi jo nødt til at kigge på mulighederne for at bremse lidt op.

Det ligger i prognoserne, at det private forbrug kommer til at stige temmelig markant fra 1997 til 1998. Vi ved også, at ejendomspriserne i øjeblikket stiger med 10 pct. om året, og dér kan man jo frygte, at en del af de ejendomsværdistigninger bliver omsat i privat forbrug.

Ja, faktisk er det sådan, at hvis bare en lille del af de værdistigninger bliver omsat i privat forbrug, så får vi massive problemer på betalingsbalancen. Lad mig bare minde om situationen midt i 1980'erne, hvor man i løbet af 4 år havde en udvikling på betalingsbalancen, der sagde minus 12, minus 18, minus 28, minus 36 mia. kr. Så galt gik det i midten af 1980'erne.

Den situation ønsker vi selvsagt ikke at gentage i Danmark, og derfor er vi nødt til hele tiden at holde øje med tingene og være parat til økonomisk at gribe ind, når det er nødvendigt. Det er i det lys, vi skal se den aftale, der blev indgået, hvor vi indkræver i alt 2,3 mia. kr. for at dæmpe forbruget en anelse, og vi prøver så også målrettet at gribe ind på de steder, hvor vi mener, folk har råd til at betale de penge, vi skal have fat i.

Man kunne selvfølgelig have lavet en helt generel skatteudskrivning, hvor man havde taget fra alt og alle. Det var vi imod fra SF's side. Når der var lavet en skattereform, som gav de største skattelettelser til de højeste indkomster, så syntes vi, det var uholdbart at gå ud og hente pengene tilbage igen fra kassedamen, fra alle lavtlønnede. Det ville vi ikke.

Vi ville hellere målrettet gå ud og sige: Nå, ja, men de, der har tænkt sig at investere 200.000 kr. i en ny bil, har jo åbenbart en vis sum penge at gøre med. Så kan man godt dér tåle, at biler bliver noget dyrere. Til gengæld vil vi i den anden ende lempe for den kollektive trafik og på den måde gøre hverdagen både nemmere og billigere for folk med lave indkomster, som jo bruger kollektiv trafik i langt højere grad. Så vi synes, der er god balance i pakken her.

Tinglysningsafgiften, der er til forhandling lige nu, er såmænd bare et element i den pakke for at få det hele til at hænge sammen. Jeg ved godt, at De Konservative siger, at man jo også kunne skære ned i det offentlige forbrug, og selvfølgelig kunne man det.

SF har en del ideer til det, men jeg kunne egentlig godt tænke mig at udfritte De Konservative. Kan De Konservative ikke snart begynde at snakke konkret? Hvad er det præcis for nogle offentlige udgifter, de vil skære ned på? For at tale så bredt om det, gør jo, at vi ikke kan få nogen ordentlig debat om det. Hvad er det præcis, man synes, der skal skæres ned på? Hvis vi får det at vide, kan vi da forholde os til det.

I SF er vi klar til at tage det valg, der hedder en god offentlig service, gode uddannelsesmuligheder, gode sygehusmuligheder osv., og så i stedet for sige: O.k., så behøver det private forbrug ikke at stige så meget. Vi vælger den dér kvalitet i den offentlige sektor frem for et buldrende privatforbrug med flere videokanaler, elektriske tandbørster, og hvad man ellers kan fantasere om af forbrugsgoder. Det valg står vi ved.

Det forlig, vi har indgået her, synes jeg ligger i klar forlængelse af de politiske holdninger, vi har, så vi kan støtte lovforslaget.

Tom Behnke (FP):

Når man taler om overophedning af økonomien, er det jo et spørgsmål om, hvor meget der bliver brugt. F.eks. har regeringen brugt temmelig mange penge på at nedsætte et udvalg, som skulle undersøge, hvordan man kunne øge mobiliteten på arbejdsmarkedet, hvordan man i Danmark kan gøre det nemmere for borgerne at flytte efter, hvor arbejdet er. Det har man bl.a. brugt penge til.

Det udvalg har dårlig nok afgivet sin betænkning, før man her kommer med et forslag, som går i den stik modsatte retning og alt andet lige stækker mobiliteten på arbejdsmarkedet. Nu skal det være dyrere at flytte. I forvejen ved vi,

at det koster en 20.000-30.000 kr., hver gang man handler hus, og nu skal der så bare lægges yderligere oveni.

Til trods for at der i forvejen er en række afgifter og udgifter forbundet med at handle hus, skal man altså nu igen til at betale endnu mere. Det udvalg, som regeringen har nedsat, har man altså underkendt, og det vil sige, at det er rent spild af penge. Så når regeringen taler om overophedning af økonomien, kunne den tage og gribe i egen barm.

Dette forslag handler udelukkende om ren skatteflåning, men det er skatteflåning, som er camoufleret, for regeringen ved godt, at indkomstsatten i Danmark er så høj, så tårnhøj, at man tør ikke sætte den yderligere op.

I stedet for direkte at fortælle borgerne, skriv sort på hvidt, hvad det koster at føre den politik, regeringen fører, lægger man skatter og afgifter på en række andre små områder, sådan at man får udvisket og sløret, hvad det reelle skattetryk egentlig er i Danmark. Det er så uhæderligt at lave den slags tricks, at man skruer på nogle skruer hist og her for at få økonomien til at hænge sammen, når man har lavet et forlig sammen med bl.a. SF.

Sagen er jo, at borgerne her i landet ikke kan presses mere. Illusionen om, at borgerne svømmer i penge, og at de bare kan aflevere nogle flere til staten, holder ikke; borgerne kan ikke presses mere.

Men når vi taler om overophedning af økonomien, er der et sted, hvor man i den grad har haft en eksplosion i udgiftsniveauet, en eksplosion i aktiviteterne, og det er i hele den offentlige sektor.

Hvis SF virkelig mente, at man ville gøre noget for at bremse overophedningen af økonomien, skulle man tage fat dér, hvor økonomien bliver overophedet, og det er i hele den offentlige sektor. Det er dér, man forbruger og flår skatteyderne stadig mere. Det er helt uholdbart, at man ikke griber i egen barm, men derimod stikker hænderne direkte ned i skatteydernes lommer og prøver på at hente pengene dér.

Regeringen skulle gribe i egen barm og se at få gennemført en økonomisk politik i Danmark, som hænger sammen, og sådan at det private initiativ og den personlige frihed får lov til at leve i Danmark. Det ville være hæderligt og anstændigt at gøre. Dette er camoufleret skatteflåning.

Lad mig så også ligesom Venstres ordfører stille spørgsmål til ministeren om ikrafttrædel-

sesdatoen. Hvordan kommer ikrafttrædelsen til at gælde for de mange, som i disse dage skriver slutsedler, og som faktisk underskriver ud fra nogle forudsætninger, som måske ikke kommer til at holde? Hvordan kommer det her til at træde i kraft? Bliver der en undtagelse for dem, som har indgået en aftale, dem, der har skrevet under på en slutseddel? Eller vil man skynde sig i sin iver for at komme til skatteydernes penge og bare kradse alt ind, hvad man overhovedet kan få fat i, og så i øvrigt være ligeglad med, at der er mange tusind borgere, som har skrevet under på slutsedler, men hvis økonomi så ikke længere hænger sammen, fordi regeringen fremsætter dette forslag?

Hvordan ligger det med ikrafttrædelsesdatoen? Får den betydning for alle, eller bliver der nogle overgangsbestemmelser?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Hr. Tom Behnke refererede til et udvalg, som regeringen har nedsat, og til en rapport, som knap er færdigtrykt, i hvert fald er tryksværten ikke tør.

Da jeg selv havde fornøjelsen af at sidde i det udvalg, skal jeg bare oplyse hr. Tom Behnke – hvis hr. Tom Behnke ellers gider høre efter – om, hvad der står i kommissoriet, og så kan hr. Tom Behnke jo filosofere over, om det er i modstrid med regeringens politik. Der står:

»Idégruppen skal fremkomme med og drøfte forslag, der kan lette omsætningen af fast ejendom. Idégruppens forslag kan dog ikke omfatte ændringer i skatte- og afgiftssystemet.«

Det betyder, at det, man sad i boliggruppen og diskuterede, var det problem, som består i, at de undersøgelser, man fik lavet, viser, at det koster næsten dobbelt så meget, eksklusive offentlige afgifter, at handle hus i Danmark, som det i gennemsnit koster at handle hus i Sverige, Norge og England.

Så det, man tog fat på, var, hvad det faktisk koster, og ikke de offentlige afgifter. Og dér er det interessant, at det altså er sådan, at det i Danmark, eksklusive afgifter, i gennemsnit koster 66.473 kr. at handle hus, mens det i Norge, Sverige og England koster 38.848 kr.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg tror, det var en fortaelse, for der blev jo spurgt om, hvorvidt jeg så kunne bekræfte, at det kommissorium, der forelå, var i overens-

stemmelse med regeringens politik. Det håber jeg da, i og med at det er et udvalg, som regeringen har nedsat.

Det er jo rigtigt, hvad der bliver sagt, at udvalget skulle se på, hvordan man letter omsætningen af boliger i Danmark, men dette forslag går direkte i den modsatte retning, og derfor er det i direkte strid med kommissoriet for det udvalg, man har nedsat, i strid med det, udvalget har siddet og arbejdet med.

Fremskridtspartiet tager også stærkt afstand fra dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg går ud fra, at hr. Tom Behnke er klar over, at Fremskridtspartiet faktisk havde et medlem i det pågældende udvalg. Det, der er pointen, er, at det netop klart fremgår, at udvalget ikke skulle beskæftige sig med skatter og afgifter, og derfor kan det ikke komme ind, hvorvidt det er i overensstemmelse med lovforslaget eller ej. Det, dette handler om, behandlede udvalget ikke. Sådan er det.

Frank Aaen (EL):

Der er flere ordførere, der har talt om dette lovforslag ud fra en diskussion om overophedning af økonomien. Jeg bemærkede, at SF's ordfører, hr. Jes Lunde, direkte brugte den diskussion som argument for dette lovforslag, og derfor er jeg nødt til at sige her til indledning, at sådan ser vi ikke på situationen.

Vi ser ikke på situationen, som om der er overophedning i den danske økonomi. Med flere hundrede tusinde arbejdsløse, folk, der ikke kan få adgang til arbejdsmarkedet, er vi helt uforstående over for, at nogen kan snakke om, at det nu går for hurtigt, at der nu skal bremses op og nu skal der stoppes.

Hvis man skal tale om overophedning, kan man selvfølgelig godt kigge på prisstigningerne på boligmarkedet, og dér er vi enige i, at der er noget, der kører for hurtigt. Der er gang i en ny tur i karrusellen, hvor de, der tilfældigvis i dag ejer fast ejendom, bliver rigere uden at røre en finger, og hvor deres rigdom betales af f.eks. de unge, der for første gang skal ud og købe bolig, fordi de er nødt til at betale en meget højere pris, end de skulle for et par år siden på grund af helt tilfældige udviklinger i økonomien. De har ikke nogen sikkerhed for, at de penge, de i dag punger ud med, har de også om 5 år, for da kan det være, at karrusellen har taget en tur mere, og at

de derfor må sælge deres bolig med tab. Vi så jo tidligere, at sådan er lotteriet på boligmarkedet.

Det grundlæggende problem lige i øjeblikket er, at vi har et boligmarked, der er indrettet som et kæmpestort lotterispil, hvor vinderne er dem, der tilfældigvis i dag ejer jord og fast ejendom, og det er selvfølgelig mest de velstillede, der gør det. Derfor vil vi gerne gribe ind over for det, og det mener vi sådan set at dette lovforslag gør, om end meget beskedent, for i det omfang, denne afgift betales i forbindelse med hushandler, er logikken jo den, at den betales af sælger. Da prisen altid sættes efter, hvad køber kan betale, er det klart, at en afgift – den kunne for vores skyld gerne være større – betales af den sælger, der i øjeblikket nyder godt af en samfundsskabt værdistigning. Derfor støtter vi lovforslaget.

I det omfang, det her også rammer erhvervslevet, støtter vi også lovforslaget, for vi synes, at erhvervslevet her i landet bidrager for lidt til samfundshusholdningen.

Så der er to gode grunde til, at vi støtter lovforslaget, men det er bestemt ikke, fordi vi mener, at der i almindelighed er tale om overophedning i økonomien.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det var helt interessant at høre en røst fra fortiden. Det var ligesom at opleve debatterne for omkring 20 år siden, da kommunisterne stadig væk fandtes. Jeg forstår, at det med mobiliteten på arbejdsmarkedet, som nogle partier, der støtter det her, har talt om, er gået fløjten. Det er lige meget med mobilitet på arbejdsmarkedet, de, der er ledige, kan bare blive boende, hvor de bor, at flytte til nye job gør vi bare lidt dyrere, og, som hr. Frank Aaen rigtigt sagde som sin opfattelse, kan vi herved også genere erhvervslevet.

Ja, røsten fra fortiden var klar. Det er rart at høre, hvem regeringen er i partnerskab med.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg skal vel bare sige den lille replik til Enhedslisten, at jeg er fuldstændig på det rene med, at vi har forskellige bevæggrunde til at støtte lovforslaget her. Vi har en forskellig analyse af behovet for at justere den økonomiske politik. SF synes overhovedet ikke, det går for hurtigt med at nedbringe arbejdsløsheden, vi synes, det går for langsomt, og vi har masser af ideer til, hvordan man hurtigere kan få arbejdsløsheden

bragt ned både ved at lave grøn beskæftigelse, igangsætte forskellige serviceforbedringer i det offentlige og også ved at lave en arbejdsfordeling.

Men det har aldrig været vores politik, at man skulle løse beskæftigelsesproblemerne ved at drive det private forbrug hurtigere i vejret. Det mener vi faktisk er miljømæssigt uholdbart, og derfor kan jeg kun fastholde, at hvad angår det private forbrug og også boligmarkedet, ser vi altså nogle farlige tegn på overophedning, som vi synes vi er nødt til at tage alvorligt.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Når hr. Flemming Hansen mener, at det, han hørte før, var en røst fra fortiden, må det være, fordi hr. Flemming Hansen synes at have hørt det før. Man skulle jo sådan set mene, at når man har hørt noget mere end én gang, skulle der være en større chance for, at man havde forstået det, der blev sagt.

Det, jeg sagde, og som jeg givetvis også ville have sagt for 20 år siden i en tilsvarende debat, er, at når man lægger afgifter på bolighandelen, betales afgiften udelukkende af sælger, fordi vores boligmarked er sådan indrettet, at køber altid betaler det, køber overhovedet kan, og derfor kan der ikke ske nogen overvæltning på prisen, og det er sælger, der betaler udgiften.

Det her har ingen som helst negativ betydning for køber, og det er kun lidt af det, sælger regnede med at få ud af hushandelen, vi inddrager, og det gør vi gerne, også gerne én gang mere.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg er ked af at sige til hr. Frank Aaen, at vi befinder os altså i en markedsøkonomi, hvor huspriserne stadig væk stiger. Mon det så ikke er lidt naivt at tro, at det er sælger, der betaler? Jeg er helt overbevist om, at det er køber, der betaler, og jeg tror, det bliver meget svært at overbevise Folketinget om, at det skulle være anderledes.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg må spørge hr. Frank Aaen: Har hr. Frank Aaen nogen sinde set, hvordan en hushandel bliver gjort op? Jeg kender i hvert tilfælde utrolig mange tilfælde, hvor køber og sælger deler det her eller finder ud af det på anden måde.

Og så må jeg jo sige, at der altså nogle gange er pantebreve, der skal aflyses. Ved hr. Frank Aaen, hvor dyr sådan en hushandel bliver? Den bliver temmelig dyr med det, Enhedslisten har stemt for her.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Det var bare hr. Frank Aaens faktuelle viden, som jeg måske kunne bidrage til ved at sige, at både skøder, sælgerpantebreve og alle andre dokumenter skal stemples inkl. dem, som køberen betaler for.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu erkender jeg gerne, at der selvfølgelig er grænser for, hvor meget 500 kr. eller måske en 2-3 gange 500 kr. påvirker en huspris.

Men jeg ved, hvordan folk køber bolig. De starter forneden: Hvad er nettoydelsen pr. måned? Hvad er omkostningerne, vi her og nu skal betale for at overtage den pågældende bolig? Så regner de baglæns. Derefter ser de på, hvad de har råd til at give for boligen. Derfor væltes det her over på prisen som et fradrag i prisen og ikke som et tillæg til prisen. Sådan er det, og det tror jeg sådan set man kan få enhver ejendomsmægler til at komme op og bekræfte.

Sonja Albrink (CD):

Jeg skal i hvert fald endnu en gang sige til hr. Frank Aaen, at jeg ikke er enig med ham i det, han her fremfører.

Jeg må da indrømme, at da jeg forleden morgen hørte nyhederne, blev jeg en lille smule overrasket over det, regeringen havde indgået forlig med de to partier, SF og Enhedslisten, om.

En forhøjelse af tinglysningsafgiften er jo en fordyrelse af at købe fast ejendom. Og det er ikke kun fast ejendom, det angår, for der er jo også andre tilfælde, hvor man skal have noget tinglyst, bl.a. en ægtepagt.

Alle ved jo, som tidligere ordførere har været inde på, at der har været nedsat det her udvalg hos erhvervsministeren, hvor man skulle se på at få bragt omkostningerne i forbindelse med køb og salg af fast ejendom ned.

Nu hørte vi altså, at to kompetente medlemmer, hr. Jacob Buksti og hr. Tom Behnke, har været med, og det under mig, at hr. Jacob Buksti ikke har haft så stor indflydelse på Socialdemokratiet, at han kunne sige, at en forhøjelse af tinglysningsafgiften i hvert fald ikke er en særlig

god idé, når man er i gang med at finde ud af at gøre det lempeligere at sælge og købe hus.

Alt i alt må jeg sige på CD's vegne, at vi ikke vil være med til dette lovforslag, ligesom vi heller ikke vil være med til de andre forslag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Blot for lige at rette en faktuel misforståelse: Jeg har ikke siddet i det pågældende udvalg. Så var der nok kommet noget andet ud af det.

Men det handler jo egentlig heller ikke om, hvem det er, der sidder i udvalget, det kommer heller ikke så meget an på, hvad der er kommet ud af det udvalgsarbejde, det er mere et spørgsmål om, at regeringen har nedsat et udvalg, som havde det klare formål at finde ud af, hvordan man letter ejendomshandelen i Danmark, og det, man så har siddet og arbejdet med dér, gør regeringen det stik modsatte af med det forslag, der bliver behandlet her i dag.

Det er derfor, Fremskridtspartiet er imod.

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er et meget trist forlig, som regeringen har lavet med SF og Enhedslisten. Højere skatter for bilister og husejere, og et af elementerne er en forhøjelse af tinglysningsafgiften fra 700 kr. til 1.200 kr.; ekstra 800 mio. kr. i statskassen. Det er ikke mange år siden, at afgiften blev forhøjet, og nu bliver den altså forhøjet en gang til.

Det er et dårligt forlig set med Dansk Folkepartis øjne. Vi stemmer naturligvis imod, alt hvad vi overhovedet kan, men forståeligt nok er det i orden set med socialistøjne; sådan må det jo være. Forhøjelser af denne slags er dårlige for boligmarkedet samtidig med vedholdende rygter om ændringer i rentefradragsretten.

Alle andre partier end Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten går imod det, men det er logisk, når det er et forlig, der er indgået mellem dem. Lad os håbe, og det kan der arbejdes for, at de partier, der går imod, vil få et flertal efter næste valg. Som det er i øjeblikket, har de fire partier flertal.

Det er sørgeligt, at der nu sker denne ændring, og også de andre ændringer, som bliver behandlet efterfølgende, men der er indgået et forlig typisk med venstrefløjens og typisk med socialisternes meget stærke markering. Sådan er det. Det må vi andre acceptere, selv om vi nødigt vil.

Vi kan ikke andet end stemme imod, og det gør Dansk Folkeparti.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at takke det flertal af Folketingets medlemmer, der vil bære lovforslag nr. L 256 igennem.

Det er rigtigt, som flere har sagt, at når regeringen fremsætter disse lovforslag, er det for at bidrage til at føre en konjunkturregulerende politik og for at skabe grundlag for en budgetforbedring på det samlede offentlige budget. Det skal der ikke gøres nogen forsøg på at stikke under stolen.

Sådan forholder det sig også med den stigning i tinglysningsafgiften, som regeringen her lægger op til efter aftale med SF og Enhedslisten; den stiger med 500 kr. og bliver nu på 1.200 kr.

Jeg skal svare på et par enkelte af de spørgsmål, der er stillet. Først spurgte hr. Jensby, hvornår denne lovgivning ville træde i kraft. Det fremgår af lovforslaget, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende.

Det lå sådan i hvert fald fra hr. Jensbys og måske også fra den konservative ordfører, hr. John Vinthers, side underforstået, at det ikke var acceptabelt. Så skal jeg bare minde de to ordførere for de to gamle borgerlige partier om, at det er nøjagtig samme ikrafttrædelsesbestemmelse, som blev anvendt den 27. december 1991, hvor den daværende borgerlige regering fik vedtaget en ændring af lov om retsafgift, der medførte en stigning i tinglysningsafgiften på 200 kr. Der fremgår det af § 2, at loven trådte i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende. Det er nøjagtig samme ikrafttrædelsesbestemmelse, som den daværende justitsminister, hr. Hans Engell, fremlagde i Folketinget i december måned 1991, og det hænger selvfølgelig sammen med, at hverken den daværende justitsminister eller den nuværende justitsminister ønsker, at der skal ske nogen hamstring her op mod sommerferien. Det vil sige, at borgeren ved nøjagtig, hvad han kommer til at betale på det tidspunkt, han indgiver sit dokument til tinglysning. Det vil være klart, om der er en tinglysningsafgift på 700 kr. eller en på 1.200 kr. Der er ikke nogen usikkerhed om retstilstanden på det tidspunkt, hvor borgeren indgiver det dokument, der skal tinglyses.

Så skal jeg sige til hr. John Vinther, som trak frem, at dette lovforslag var udtryk for traditionel socialdemokratisk økonomisk politik, at jeg ikke ved, om det var en anerkendelse af, at Socialdemokratiet tager sit ansvar alvorligt. Det kunne det jo godt være, men sådan synes jeg

ikke betoningen var. Men det kunne lige så godt fremgå af betoningen, at Socialdemokratiet og den nuværende SR-regering tager vores ansvar alvorligt og fører en konjunkturregulerende politik, som vi doserer på en sådan måde, at vi ikke sætter fremgangen i økonomi og beskæftigelse over styr med den stramning af konjunkturerne.

Den konjunkturregulerende politik, som regeringen her har lagt frem i den samlede pakke, har ikke samme virkning, som da den daværende konservative leder af regeringen med virkning fra 1987 gennemførte den afgift som led i kartoffelkuren, der satte hele boligmarkedet i stå. Jeg tror ikke, at nogen vil påstå, at det her vil have en så kraftig indvirkning på boligmarkedet, som tilfældet var i 1987 under den konservativt ledede regering.

Det er altså et forsøg på at regulere, men samtidig sørger vi for, at der er en konjunkturregulerende politik, der forbedrer de samlede offentlige finanser.

Hr. Tom Behnke kunne nærmest lyde, som om det her ville få fuldstændig uoverstigelige konsekvenser for den enkelte. Jeg medgiver, at 500 kr. er og bliver 500 kr. Der er her tale om en forhøjelse af tinglysningsafgiften, som senest blev øget under den borgerlige regering tilbage i 1991 med 200 kr., fra 500 til 700 kr. Her sker der altså en stigning med 500 kr., men der er heller ikke sket nogen pristalsregulering af tinglysningsafgiften siden ændringen i 1991.

Den debat, der var mellem ordførerne om priselasticitetsteori, om hvornår det er købers marked, og hvornår det er sælgers marked, kunne jo være en spændende mere akademisk debat og ikke så meget en politisk debat. Der er forskellige synspunkter, men jeg tror, at alle er enige om, at boligmarkedet i øjeblikket er sælgers marked. Den ændring, vi gennemfører her, vil ikke forringe det forhold. Den vil have en vis afsmittende psykologisk virkning på boligmarkedet, men vil ikke forringe de forhold, som i øvrigt er gældende på et marked, som er i rivende udvikling, således som det også med al tydelighed fremgår af de seneste års tinglysningsafgiftsindbetalinger. Her er der tale om en meget stor stigning siden de sidste år under den borgerlige regering, hvor vi oplevede, at markedet var gået helt i stå, og at der også på det private boligmarked var mange tvangsauktioner.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Min hukommelse slår ikke helt til, men jeg er sikker på, at justitsministeren kan hjælpe mig lidt på vej.

Da den borgerlige regering i midten af 1980'erne lavede kartoffelkuren, hvordan var det så, at Socialdemokratiet stemte til den? Var det sådan, at Socialdemokratiet også dengang syntes, det var forfærdeligt, og stemte imod? Eller var det sådan, at Socialdemokratiet rent faktisk støttede kartoffelkuren? Det er bare, fordi jeg har lidt svært ved at huske det.

Hvordan var det, det gik i 1991, da en borgerlig justitsminister foreslog, at tinglysningsafgiften blev forhøjet med 200 kr.? Stemte Socialdemokratiet da også imod? Da sad jeg godt nok i Folketinget, men jeg kan ikke lige huske det, men jeg er sikker på, at justitsministeren kan komme herop og fortælle, om Socialdemokratiet ved den lejlighed stemte imod. Efter den bandbulle, ministeren kom med mod Venstre og De Konservative, lød det jo virkelig til, at det, den borgerlige regering havde gjort, var det værste af det værste, og at det, den socialdemokratiske ledede regering nu gør, såmænd er ingenting. Det er kun 500 kr., det betyder ikke noget. Så lige for at få det sat på plads: Hvordan var det nu, Socialdemokratiet stemte dengang?

Jeg ved godt, at i det store spil, når man alligevel handler en ejendom til 1 mio. eller til ½ mio. kr., synes 500 kr. overhovedet ikke af så meget. Men det er det, for den dag, hvor man skriver under på en slutseddel, lægger man et budget for, hvordan økonomien skal hænge sammen, og det budget, man lægger på det tidspunkt, kan godt være noget stramt fra tid til anden, for man regner med, at selv om man nu sætter sig lidt stramt, finder man nok ud af at få økonomien til at hænge sammen. Og så er 500 kr. lige pludselig meget at lægge ind i et sådant budget.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg er glad for, at ministeren gav mig ret i, at det er sælgers marked, vi taler om. Derfor er det naturligt at spørge ministeren: Fremmer dette lovforslag mobiliteten på arbejdsmarkedet, eller fremmer det ikke mobiliteten på arbejdsmarkedet? Og går Socialdemokratiet stadig væk ind for at fremme mobiliteten på arbejdsmarkedet?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det skal jo ikke udvikle sig til sådan et »Spørg Århus«-program.

Jeg forstod på hr. Tom Behnke, at han gerne ville have ministeren til at give et svar på klare faktuelle spørgsmål. Jeg kan oplyse til hr. Tom Behnkes vidensbank, at Socialdemokratiet ikke stemte for kartoffelkursafgiften. Det kan godt ske, de fleste troede, det var Socialdemokratiet, der havde opfundet kartoffelkursafgiften, men det var altså ikke os, der havde opfundet den, og den blev heller ikke båret igennem med Socialdemokratiets stemmer.

Derimod stemte vi for den seneste ændring af tinglysningsafgiften, fordi den også var et led i en aftale mellem den daværende regering og Socialdemokratiet, og den blev også båret igennem af et ønske om at forbedre den elektroniske udvikling af tinglysningsområdet, som jo er et projekt, der pågår i øjeblikket. Men dengang var det både et teknologispring frem for tinglysningen og et budgetforbedringsinitiativ.

Til hr. Flemming Hansen: Jeg forstår, at den konservative ordfører har forladt salen. Nå, hr. Flemming Hansen er her, men jeg troede, det var hr. John Vinther, der var ordfører, men dér har jeg måske misforstået noget.

Men til hr. Flemming Hansen skal jeg sige, at det er rigtigt, at i øjeblikket er boligmarkedet sælgers marked, og et initiativ, der medfører en forøgelse af tinglysningsafgiften på 500 kr., er jeg sikker på ikke i et væsentligt omfang vil forringe mobiliteten i det danske samfund. Tværtimod har de seneste års udvikling på boligmarkedet forbedret mobiliteten i samfundet i kraft af konverteringsmuligheden tilbage i 1994 og de forbedrede forhold, der i øvrigt har været for boligejerne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af lovforslag nr. L 252: Forslag til lov om ændring af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. og lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. (Omlægning af varebilbeskatningen m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 6/5 97).

Sammen med denne sag foretoges:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 253: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse flyrejser. (Passagerafgift på indenrigsfly).

Af skatteministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 6/5 97).

22) Første behandling af lovforslag nr. L 254: Forslag til lov om ændring af lov om energif afgift af mineralolieprodukter m.v. og lov om afgift af naturgas og bygas. (Afgiftsdifferentiering af benzinafgiften efter benzenindhold m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 6/5 97).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Forhandling

Erik Mortensen (S):

Næppe nogen havde forestillet sig, at romanen: »Det forsømte forår« i denne grad skulle få politisk aktualitet, som tilfældet rent faktisk har været i dette forår. Tænk, hvor meget lovstof omkring bilbeskatningen i almindelighed og registreringsafgift i særdeleshed der kunne have været på plads på nuværende tidspunkt. At det ikke gik sådan, ved vi alle, og vi ved også hvorfor.

Regeringens udgangspunkt var helt klart et neutralt provenu på området, hvilket som bekendt blev kraftigt bestridt af brancheorganisationerne. Ud fra kriterier, som var både forkerte og mangelfulde, påviste de allerede det første år et merprovenu på 40 mio. kr. stigende til det astronomiske beløb af ikke mindre end 500 mio. kr.

Selv om alle – eller stort set alle – var enige om lovforslagets positive elementer, valgte Venstre og De Konservative pænt at stole på importørernes tal og var ikke til at rokke ud af stedet. Og dog: Det, at man ikke kunne acceptere de 40 mio. kr. i merprovenu til staten, er én ting. Det kunne regeringen sådan set heller ikke af gode

grunde, beløbet eksisterede nemlig rent faktisk ikke. For at vise sin gode vilje tilbød man så at slå halv skade, altså at acceptere et beløb på 20 mio. kr., og så er det, det begynder at blive lidt morsomt: Først siger man nej på grund af 40 mio. kr., som rent faktisk ikke eksisterer, derefter foreslår man 20 mio. kr., som altså lige så lidt eksisterer!

Det ville uægtelig have været en speciel situation for regeringen at acceptere et sådant tilbud fra Venstre og De Konservative, og derfor må man selvfølgelig også afvise det og sige: Jamen det eksisterer jo ikke.

Alt i alt har det betydet, at der nu er tid til at blande kortene en ekstra gang. Men sigtet med de tre lovforslag, som her bliver behandlet samlet, er stadig væk det samme, nemlig at fremme miljørigtighed og miljørigtig adfærd, men det finanspolitiske ønske om et let tryk på forbrugerbremsen indgår jo som bekendt også som et element her. Endelig bliver der så også mulighed for at revurdere et par ting, som i denne sammenhæng ikke har fungeret helt efter hensigten.

Og i L 252 drejer det sig bl.a. om grundlaget for beregning af registreringsafgiften. Det har nemlig vist sig, at ved salget af en ny bil, hvor der i handelen indgår en brugt, kan man tale sig frem til en pris, hvor avancen lægges på den brugte, mens det beløb, som dannede grundlag for afgiftsfastsættelsen på den nye bil, kan skrues helt i bund – ikke til skade for nogen af de handlende parter, men alene til ugunst for statskassen. Det kan der rettes op på ved at tillægge 5 pct. på forhandlerens indkøbspris inkl. moms, således at udgangspunktet for afgiftsberegningen bliver retvisende og provenuet til staten bliver som forventet. Et synspunkt, som Socialdemokratiet selvfølgelig kan tilslutte sig.

Et andet centralt punkt i denne sammenhæng er fradrag for sikkerhedsudstyr, ABS-bremser og airbags, hvor der ikke mindst har været ganske megen debat om det sidste. Med de nugældende regler er der fradrag på 9.000 kr. pr. airbag, og med en tendens til montering af ikke blot 2 eller 4, men både 6 og 8 airbags – hvor 6 og 8 er helt normalt i dag – bliver der tale om en helt utilsigtet udhuling af beregningsgrundlaget. Her og videre med den forventede vedtagelse af L 158, som blev fremsat i januar måned, rådes der så bod på dette misforhold, idet beløbet ønskes fastsat til 2.300 kr. pr. stk. og med et maksimum på 4 airbags. Dette svarer ganske udmærket til den merafgift, som netop installationen af en airbag reelt er udtryk for.